Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

18 юли 2013 година*

„Електронни съобщителни мрежи и услуги — Директива 2002/20/ЕО — Член 12 — Административни такси, налагани на предприятията от съответния сектор — Национална правна уредба, която налага на операторите на електронни съобщителни услуги заплащането на такса, с която да се покриват оперативните разходи на националните регулаторни органи“

По съединени дела C-228/12—C-232/12 и C-254/12—C-258/12

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Италия) с актове от 22 февруари 2012 г., постъпили в Съда на 14 май 2012 г. (дела C-228/12—C-232/12) и на 24 май 2012 г. (C-254/12—C-258/12), в рамките на производства по дела

Vodafone Omnitel NV (C-228/12, C-231/12 и C-258/12),

Fastweb SpA (C-229/12 и C-232/12),

Wind Telecomunicazioni SpA (C-230/12 и C-254/12),

Telecom Italia SpA (C-255/12 и C-256/12),

Sky Italia srl (C-257/12)

срещу

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-228/12—C-232/12, C-255/12 и C-256/12),

Commissione di Garanzia dell’Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (C-229/12, C-232/12 и C-257/12),

Ministero dell’Economia e delle Finanze (C-230/12)

в присъствието на:

Wind Telecomunicazioni SpA (C-228/12, C-229/12, C-232/12, C-255/12—C-258/12),

Telecom Italia SpA (C-228/12, C-230/12, C-232/12 и C-254/12),

Vodafone Omnitel NV (C-230/12 и C-254/12),

* Език на производството: италиански.

Fastweb SpA (C-230/12, C-254/12 и C-256/12),

Television Broadcasting System SpA (C-257/12),

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: г-н E. Jarašiūnas (докладчик), председател на състав, г-н A. Ó Caoimh и г-н C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Vodafone Omnitel NV, от M. Libertini и V. Cerulli Irelli, avvocati,

— за Fastweb SpA, от G. Nava, F. Pacciani и V. Mosca, avvocati,

— за Wind Telecomunicazioni SpA, от G. M. Roberti, S. Fiorucci, B. Caravita Di Torito, I. Perego и M. Serpone, avvocati,

— за Telecom Italia SpA, от F. S. Cantella, F. Cardarelli и F. Lattanzi, avvocati,

— за Sky Italia srl, от O. Grandinetti и R. Mastroianni, avvocati,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от A. De Stefano, avvocato dello Stato,

— за белгийското правителство, от г-н J.-C. Halleux и г-н T. Materne, в качеството на представители,

— за нидерландското правителство, от г-жа M. Bulterman и г-жа C. Wissels, в качеството на представители,

— за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes, в качеството на представител, подпомаган от S. Gonçalves do Cabo, advogado,

— за Европейската комисия, от г-жа E. Montaguti и г-жа L. Nicolae, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 12 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги („Директива за разрешение“) (ОВ L 108, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183).

2 Запитванията са отправени в рамките на десет спора на Vodafone Omnitel NV, Fastweb SpA (наричано по-нататък „Fastweb“), Wind Telecomunicazioni SpA, Telecom Italia SpA и Sky Italia srl с Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Регулаторен орган в областта на съобщенията, наричан по-нататък „AGCOM“), Presidenza del Consiglio dei Ministri (председател на Министерски съвет), Commissione di Garanzia dell'Attuazione della Legge sullo Sciopero nei Servizi Pubblici Essenziali (Комисия за гарантиране прилагането на Закона за стачките в основните обществени услуги) и с Ministero dell'Economia e delle Finanze (министерство на икономиката и финансите) по повод отмяната на решения за налагане на такса на операторите, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги, с която да се покриват всички разходи на националния регулаторен орган (наричан по-нататък „НРО“), които не се поемат от бюджета на държавата членка.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображение 30 от Директивата за разрешение гласи следното:

„Върху доставчиците на електронни съобщителни услуги могат да се налагат административни такси, с цел да се финансират дейностите на [НРО] във връзка с управлението на системата за разрешение и предоставянето на права за използване. Такива такси следва да бъдат ограничени, за да покриват [само реалн]ите административни разходи за тези дейности. За тази цел следва да бъде създадена прозрачност на приходите и разходите на [НРО] чрез годишно отчитане на общия размер на събраните такси и административните разходи. По такъв начин предприятията могат да проверяват дали административните разходи съответстват на таксите“.

4 Член 12 от тази директива, озаглавен „Административни такси“, гласи:

„1. Всички административни такси, наложени върху предприятията, които предоставят услуга или мрежа по общото разрешение, или на които е било предоставено право на използване:

а) по размер покриват единствено административните разходи за управлението, контрола и изпълнението на общата лицензионна схема и правата за използване и специфичните задължения, както е посочено в член 6, параграф 2, които могат да включват разходи за международно сътрудничество, хармонизация и стандартизация, анализ на пазара, проследяване на съответствието и други видове пазарен контрол, както и регулаторната дейност по подготовката и въвеждането в сила на вторичното законодателство и административните решения като например решенията за достъп и взаимосвързаност; и

б) се налагат на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което свежда до минимум допълнителните административни разходи и съпътстващите такси.

2. Когато налагат административни такси, [НРО] публикуват годишни прегледи на административните си разходи и общия размер на събраните такси. В светлината на разликата между общия размер на таксите и административните разходи се внасят съответните корекции“.

Италианското право

5 Член 2, параграф 38 от Закон № 481 относно правилата за конкуренция и уредбата на обществените услуги — Учредяване на регулаторни органи за обществени услуги (legge n. 481 — Norme per la concorrenza e la regolazione dei servizi di pubblica utilità — Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità) от 14 ноември 1995 г. (GURI бр. 270, 18 ноември 1995 г.), предвижда, че отделните органи отчасти се финансират със сума, събирана по специален показател в държавния бюджет, като финансирането се допълва с такса в размер, който не може да надхвърля един промил от приходите от последната финансова година, заплащана от операторите, предоставящи тази услуга. Размерът на таксата и правилата за внасянето ѝ се определят с наредби, приемани ежегодно за целта от съответните министри.

6 Член 6, параграф 2 от Закон № 249 за учредяване на Органа за регулиране на съобщенията и приемане на нормите относно далекосъобщителните и радио-телевизионните системи (legge n. 249 — Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo) от 31 юли 1997 г. (GURI бр. 177, 31 юли 1997 г.) изрично напомня вече предвидения за останалите органи режим на такси и освен това закрепва възможността този инструмент при необходимост да се използва съгласно критерии, отчитащи оперативните разходи, за въвеждане на такса за услугите, предоставяни по закон от AGCOM, включително за воденето на регистрите на операторите.

7 Законодателен декрет № 259 за приемане на Кодекс за електронните съобщения (Decreto legislativo n. 259 — Codice delle comunicazioni elettroniche) от 1 август 2003 г. (GURI бр. 214, 15 септември 2003 г.) определя AGCOM за НРО.

8 Член 12, параграф 1 от Директивата за разрешение е транспониран в италианското право с член 34, параграф 1 от посочения Кодекс за електронните съобщения, който предвижда следното:

„Освен таксите по член 35, на предприятията, които предоставят услуга или мрежа по общото разрешение или на които е било предоставено право на използване, могат да се налагат административни такси, които по размер покриват единствено административните разходи за управлението, контрола и изпълнението на общата лицензионна схема и правата за използване и специфичните задължения, както е посочено в член 28, параграф 2, които могат да включват разходи за международно сътрудничество, хармонизация и стандартизация, анализ на пазара, проследяване на съответствието и други видове пазарен контрол, както и регулаторната дейност по подготовката и въвеждането в сила на вторичното законодателство и административните решения, като например решенията за достъп и взаимосвързаност. Административните такси се налагат на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което свежда до минимум допълнителните административни разходи и съпътстващите такси“.

9 Италианското право разграничава административните такси относно изпълнението на задачи, свързани с вземането на решения, попадащи в компетентността на ministero per lo Sviluppo Economico (Министерство на икономическото развитие), и таксата за операторите, с която да се покриват оперативните разходи за регулаторната дейност във връзка с общата лицензионна схема, упражнявана изцяло от AGCOM.

10 Уредбата относно таксата в полза на отделните органи (сред които и AGCOM) е изменена със Закон № 266 относно разпоредбите за формирането на годишния и многогодишния бюджет на държавата (Закон за бюджета за 2006 г.) (legge n. 266 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006) от 23 декември 2005 г. (GURI бр. 302, 29 декември 2005 г., наричан по-нататък „Закон № 266/2005“).

11 Член 1, параграф 65 от Закон № 266/2005 гласи:

„Считано от 2007 г., разходите за функциониране […] на [AGCOM] се финансират от референтния пазар за частта, която не се покрива с финансирането от бюджета на държавата, по ред и условия, предвидени в действащата правна уредба, като размерът на таксите се определя по решение на всеки от тези органи при спазване на предвидените от закона максимални размери и същите се превеждат директно на органите“.

12 Член 1, параграф 66 от Закон № 266/2005 предвижда:

„През първата година, за която се прилага, а именно 2006 г., размерът на дължимата такса от операторите, работещи в областта на […] далекосъобщенията, се определя на 1,5 промила от приходите, съдържащи се в последния одобрен баланс преди датата на влизане в сила на настоящия закон. За следващите години евентуални промени в размера и в реда и условията за прилагане на таксата биха могли да бъдат приети от [AGCOM] в съответствие с параграф 65 в размер до 2 промила от приходите, фигуриращи в последния одобрен баланс преди приемането на решението“.

13 Размерът и редът и условията за заплащане на таксата, предвидена в член 1, параграф 66 от Закон № 266/2005, са се определяли ежегодно със следните решения на AGCOM, а именно Решение № 110/06/CONS за 2006 г., Решение № 696/06/CONS за 2007 г., Решение № 604/07/CONS за 2008 г., Решение № 693/08/CONS за 2009 г., Решение № 722/09/CONS за 2010 г., Решение № 599/10/CONS за 2011 г. и Решение № 650/11/CONS за 2012 г.

14 Впоследствие уредбата в тази област е допълнена с член 2, параграф 241 от Закон № 191 относно разпоредбите за формирането на годишния и многогодишния бюджет на държавата (Закон за бюджета за 2010 г.) (legge n. 191 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2010) от 23 декември 2009 г. (GURI бр. 302, 30 декември 2009 г.), който предвижда прехвърлянето на част от сумите, постъпили в AGCOM, на другите независими национални административни органи.

Споровете по главните производства и преюдициалният въпрос

15 След 1996 г. операторите, които предоставят обществени услуги в Италия, заплащат задължителна такса за оперативните разходи на органите, контролиращи тези услуги. Операторите на електронни съобщителни мрежи или услуги също попадат под действието на тази правна уредба.

16 Задължението за заплащане на такса в тежест на операторите от сектора на електронните съобщения за функционирането на регулаторните органи за обществени услуги е въведено със Закон № 481/1995 от 14 ноември 1995 г. След изменение на този закон, което е в сила от 2007 г., оперативните разходи на контролните органи като AGCOM, които не се поемат от държавния бюджет, се покриват от операторите в сектора, за който са компетентни съответните органи. Размерът на таксата се определя по решение на съответния орган при законово установеното ограничение от не повече от 2 промила от оборота на съответните оператори. Вноската се изплаща директно на AGCOM.

17 В тази рамка AGCOM е оправомощено да определя размера и реда и условията за заплащане на таксата с подзаконови нормативни актове, които се одобряват от председателя на Министерски съвет.

18 Впоследствие са приети други разпоредби със Закон № 191 от 23 декември 2009 г. относно разпоредбите за формирането на годишния и многогодишния бюджет на държавата (Закон за бюджета за 2010 г.), с който, на първо място, допълнително се намалява финансираният от държавата дял от оперативните разходи на AGCOM, и на второ място, до 2012 г. се предвижда система за прехвърляне на финансирането от някои национални органи, сред които AGCOM, към други национални органи.

19 С оглед на тези обстоятелства AGCOM извършва разследване на операторите, предоставящи електронни съобщителни услуги или мрежи, за да провери дали се спазват задълженията във връзка с таксата, въведени със Закон № 266/2005.

20 След това разследване AGCOM връчва съответно на Vodafone Omnitel NV, Fastweb, Wind Telecomunicazioni SpA, Telecom Italia SpA и Sky Italia srl решение, с което всяко от тези дружество се уведомява, че за всяка от годините през периода 2006—2010 г. част от таксите, дължими за неговите оперативни разходи, не е била внесена, и му се отправя покана за заплащане на дължимите суми в срок от 30 дни. Посочените оператори подават жалби пред запитващата юрисдикция за отмяната на споменатите решения. Според актовете за преюдициално запитване жалбоподателите в главните производства оспорват поисканите суми, като посочват, че таксата обхваща позиции, които не са пряко свързани с оперативните разходи на този орган за целите на предварителното регулиране на пазара, изразяващо се в предоставянето на разрешения.

21 В актовете за запитване Tribunale amministrativo regionale per il Lazio, като анализира член 12 от Директивата за разрешение и съображение 13 от Директива 2006/140/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година за изменение на директиви 2002/21/ЕО относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги, 2002/19/ЕО относно достъпа до електронни съобщителни мрежи и тяхната инфраструктура и взаимосвързаността между тях и 2002/20 (ОВ L 337, стр. 7), сочи, че националноправната уредба, разглеждана в жалбите, с които е сезиран, предвижда посредством таксите, налагани на частните оператори от регулирания сектор, покриване на всички разходи на AGCOM, които не получават държавно финансиране, чрез прилагането на механизъм, основан на приходите от продажбите и услугите на тези оператори, позволяващ да се изменя вноската на всеки оператор в зависимост от неговия икономически капацитет. Според посочената юрисдикция от правото на Съюза все пак следва, че административните такси, налагани на операторите, се оправдават единствено от гледна точка на реално направените разходи от НРО, но не за дейности от всякакво естество, а за дейността, свързана с регулирането на пазара ex ante, която се изразява в издаването на разрешения. Според нея следователно таксите, събирани от AGCOM, трябва да бъдат ограничени до разходите, направени за целите на това регулиране.

22 При тези условия Tribunale amministrativo regionale per il Lazio решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос, формулиран по еднакъв начин по дела C-228/12—C-232/12 и C-254/12—C-258/12:

„Следва ли общностните секторни разпоредби, в случая разпоредбите на Директива[та за разрешение], да се тълкуват в смисъл, че не допускат посочената в настоящото определение национална правна уредба, и по-конкретно Закон № 266/2005, имайки предвид по-специално начина, по който той се прилага на подзаконово равнище?“.

23 С определение на председателя на Съда от 15 юни 2012 г. дела C-228/12—C-232/12 и C-254/12—C-258/12 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебното решение.

По искането за откриване на устна фаза на производството

24 С писмо, внесено в секретариата на съда на 8 март 2013 г., Fastweb иска започване на устната фаза на производството, като сочи настъпването на нов факт от решаващо значение за решението на Съда. Тази страна отбелязва, че на 29 ноември 2012 г. след закриването на писмената фаза на производството по настоящите дела AGCOM публикува известие до италианското правителство, с което го приканва да не продължава действието на националната правна уредба, с която се урежда системата за финансиране на AGCOM, тъй като същата не е в съответствие с правото на Съюза.

25 В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно член 76, параграф 2 от Процедурния правилник по предложение на съдията докладчик след изслушване на генералния адвокат Съдът решава да не провежда съдебно заседание за изслушване на устните състезания, тъй като при прочита на представените в писмената фаза на производството становища счита, че разполага с достатъчно данни, за да се произнесе по настоящите дела.

26 Освен това следва да се напомни, че по силата на член 83 от същия правилник във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат, Съдът може да постанови започване или възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено или когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда.

27 След изслушване на генералния адвокат Съдът смята, че в конкретния случай разполага с всички необходими сведения, за да отговори на поставения от запитващата юрисдикция въпрос, и че новият факт, посочен от Fastweb, няма решаващо значение за преюдициалното решение на Съда.

28 Предвид тези обстоятелства искането на Fastweb за започване на устната фаза на производството следва да се отхвърли.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

29 Италианското правителство изразява съмнения относно допустимостта на преюдициалните запитвания, като отбелязва, че актовете за запитване не представят в достатъчна степен фактическата обстановка и приложимата в споровете по главното производство италианска правна уредба.

30 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно постоянната практика на Съда необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква последният да определи фактическия и правен контекст, в който се вписват поставените от него въпроси, или най-малкото да обясни фактическите хипотези, на които те се основават (Решение от 17 февруари 2005 г. по дело Viacom Outdoor, C-134/03, Recueil, стр. I-1167, точка 22, Решение от 14 декември 2006 г. по дело Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Recueil, стр. I-11987, точка 26 и Решение от 17 юли 2008 г. по дело Raccanelli, C-94/07, Сборник, стр. I-5939, точка 24).

31 Целта на съдържащата се в актовете за запитване информация е не само да позволи на Съда да даде полезен отговор, но и да даде възможност на правителствата на държавите членки и на другите заинтересовани страни да представят становища съгласно член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз (Определение от 2 март 1999 г. по дело Colonia Versicherung и др., C-422/98, Recueil, стр. I-1279, точка 5, Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Schwibbert, C-20/05, Сборник, стр. I-9447, точка 21 и Решение по дело Raccanelli, посочено по-горе, точка 25).

32 В случая представянето, макар и кратко, в актовете за запитване на фактите в основата на споровете, предмет на главните производства, и описанието на приложимото национално право дават възможност на страните по главните производства и на правителствата на държавите членки да представят становища по поставения въпрос, видно от писмените становища, представени пред Съда от споменатите страни в главните производства, както и от италианското, белгийското, нидерландското и португалското правителство, а също и от Европейската комисия. С оглед на тези актове Съдът разполага с достатъчно фактически и правни обстоятелства, за да тълкува съответните норми от правото на Съюза и да бъде полезен с отговора си на отправения въпрос.

33 При тези обстоятелства следва да се приеме, че преюдициалните запитвания са допустими.

По съществото на спора

34 С поставения въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, по силата на която предприятията, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги, дължат такса, предназначена да покрива всички разходи на НРО, които не се финансират от държавата, размерът на която се определя в зависимост от приходите на тези предприятия.

35 В тази връзка следва да се напомни, че Директивата за разрешение предвижда не само правила относно производствата за предоставяне на общи разрешения или права за ползване на радиочестоти или номера и относно съдържанието на тези разрешения, но и правила относно естеството и дори размера на свързаните с посочените производства парични задължения, които държавите членки могат да налагат на предприятията в сектора на далекосъобщителните услуги (вж. по аналогия Решение от 18 септември 2003 г. по съединени дела Albacom и Infostrada, C-292/01 и C-293/01, Recueil, стр. I-9449, точки 35 и 36, Решение от 21 юли 2011 г. по дело Telefónica de España, C-284/10, Сборник, стр. I-6991, точка 18 и Решение от 27 юни 2013 г. по дело Vodafone Malta и Mobisle Communications, C-71/12, точка 20).

36 Правната уредба, която гарантира свободата на предоставяне на електронни съобщителни мрежи и услуги, въведена с Директивата за разрешение, би била лишена от полезно действие, ако държавите членки са свободни да определят задълженията на предприятията от сектора към бюджета (вж. по аналогия посочените по-горе Решение по съединени дела Albacom и Infostrada, точка 38, както и Решение по дело Telefónica de España, точка 19).

37 Таксите, налагани на предприятията — доставчици на услуги или мрежи, с цел да се финансират дейностите на НРО във връзка с управлението на системата за разрешение и предоставянето на права за използване, се уреждат с член 12 от Директивата за разрешение, който не се изменя по никакъв начин с посочената от запитващата юрисдикция Директива 2009/140.

38 От член 12, параграф 1, буква а) от Директивата за разрешение следва, че държавите членки могат да налагат на предприятията, които предоставят услуга или мрежа по общото разрешение или на които е било предоставено право за използване на радиочестоти или номера, само административни такси, които покриват административните разходи за управлението, контрола

и изпълнението на общата лицензионна схема и правата за използване и специфичните задължения, както е посочено в член 6, параграф 2 от тази директива, които могат да включват разходи за международно сътрудничество, хармонизация и стандартизация, анализ на пазара, проследяване на съответствието и други видове пазарен контрол, както и регулаторната дейност по подготовката и въвеждането в сила на вторичното законодателство и административните решения, като например решенията за достъп и взаимосвързаност.

39 Тези такси могат да покриват единствено разходи, свързани с дейностите, припомнени в предходната точка, в които не биха могли да попаднат разходи, свързани с други задачи (вж. по аналогия Решение от 19 септември 2006 г. по съединени дела i-21 Germany и Arcor, C-392/04 и C-422/04, Recueil, стр. I-8559, точки 29, 32, 34 и 35, както и Решение по дело Telefónica de España, посочено по-горе, точка 23).

40 Следователно, както отбелязва запитващата юрисдикция, таксите, налагани по силата на член 12 от Директивата за разрешение, не са предназначени да покриват административните разходи от всякакво естество, които правят НРО.

41 Освен това Директивата за разрешение не предвижда нито начина за определянето на размера на административните такси, които могат да се налагат по силата на член 12 от тази директива, нито реда и условията за събирането им. Същевременно, от една страна, от член 12, параграф 2 от тази директива във връзка със съображение 30 от нея е видно, че посочените такси трябва да покриват реалните административни разходи в резултат от дейностите, посочени в точка 38 от настоящото решение, и да бъдат в съответствие с тези разходи. В този смисъл всички приходи на държавите членки от разглежданата такса не би трябвало да надвишават всички разходи, свързани с посочените дейности (вж. по аналогия Решение по дело Telefónica de España, посочено по-горе, точка 27). От друга страна, член 12, параграф 1, буква б) от Директивата за разрешение задължава държавите членки да налагат посочените административни такси на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално.

42 От всички съображения, посочени по-горе, следва, че макар държавите членки да имат възможността да налагат на предприятията, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги, такса с цел да финансират дейностите на НРО, условие за това все пак е с таксата да се покриват единствено разходи, свързани с дейностите, посочени в член 12, параграф 1, буква а) от Директивата за разрешение, всички приходи от разглежданата такса да не надвишават всички разходи, свързани с тези дейности, и същата такса да се налага на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

43 С оглед на всички изложени съображения на отправения въпрос следва да се отговори, че член 12 от Директивата за разрешение трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, по силата на която предприятията, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги, дължат такса, предназначена да покрива всички разходи на НРО, които не се финансират от държавата, размерът на която се определя в зависимост от приходите на тези предприятия, при условие че с тази такса се покриват единствено разходи, свързани с дейностите, посочени в параграф 1, буква а) от тази разпоредба, всички приходи от разглежданата такса не надвишават всички разходи, свързани с тези дейности, и същата такса се налага на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

По съдебните разноски

44 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Член 12 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги („Директива за разрешение“) трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, по силата на която предприятията, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги, дължат такса, предназначена да покрива всички разходи на националния регулаторен орган, които не се финансират от държавата, размерът на която се определя в зависимост от приходите на тези предприятия, при условие че с тази такса се покриват единствено разходи, свързани с дейностите, посочени в параграф 1, буква а) от тази разпоредба, всички приходи от разглежданата такса не надвишават всички разходи, свързани с тези дейности, и същата такса се налага на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

Подписи